

Temps Salvatge, de Josep Maria Miró

Dissabte 26 de maig de 2018

10:30h

Biografia

Va llicenciar-se en periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona el 2000, on també va doctorar-se en Literatura catalana. El febrer de 2007 va ser professor d'historiografia a la UAB del postgrau "Independent Reporter - Welcome Sarajevo", organitzat per una agència de Fotoperiodisme, i l'any 2008 es va llicenciar en Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Ha treballat amb l'equip de guionistes de TV3 a les sèries *Zoo* i *Mar de fons*, i també amb altres mitjans de comunicació a Catalunya, com ara Ràdio 4, COM Ràdio, Ràdio Sant Cugat i El 9 Nou. Ha fet d'ajudant de direcció de Xavier Albertí, de Toni Casares i de la coreògrafa Germana Civera. Ha guanyat nombrosos premis com a actor i com a director de teatre; entre ells, el Premi Born 2009, el de Crèdit Andorrà, l'accèssit del Marqués de Bradomín, l'Evarist Garcia, el Boira, el concurs de monòlegs de la Fundació Joan Lluís Vives i l'ex aequo als Premis Mallorca 2008. El 2013 és guardonat amb el premi Quim Masó per l'obra teatral *Nerium Park*. Pel text de l'obra, aquest mateix any 2013, també obté el Premi Ciutat de Manacor Jaume Vidal i Alcover de Teatre.

És autor de *Gang Bang (Obert fins a l'hora de l'Àngelus)* –Teatre Nacional de Catalunya- *La dona que perdia tots els avions* –Premi Born–, *Una història explicada del revés, o no* –Teatre Lliure–, *La dona i el debutant* –Premi Teatre Principal–, *Quan encara no sabíem res* –Finalista internacional Stückmarkt i Premi Crèdit andorrà–, *360"* –Premi Marqués de Bradomín– i *Les dones de Caïn* –Premi Ramon Vinyes– i de les dramatúrgies *Com si entrés en una pàtria i Cocaïna, absent, pastilles de valda i cafè amb llet*. Ha dirigit els seus textos, l'òpera *La voix humaine* i diversos els espectacles de creació.

Obres teatrals

- *1/7: L'escorxador* (2005)
- *L'esvoranc* (Premi Boira 2005)
- *Les dones de Caïn* (Premi Ramon Vinyes 2005)
- *360"* (Accèssit Premi Marqués de Bradomín 2006). Representada a la Sala Beckett de Barcelona.
- *Quan encara no sabíem res* (Premi 50è Crèdit Andorrà 2007 i Premi Evarist Garcia). Representada al Teatre Tantarantana de Barcelona.
- *La gran nit de Lurdes G.*, coescrit amb Cristina Clemente (Accèssit Premi Lluís Solà Sala 2008). Representada al Versus Teatre de Barcelona
- *La dona i el debutant* (Premi Fundació Teatre Principal 2008)
- *Una història explicada del revés, o no* (2009). Representada a la Sala Fabià Puigserver de l'Institut del Teatre de Barcelona.
- *El dia que vaig conèixer Harold Pinter* (2009), a partir de textos de Harold Pinter.
- *Allà on els escarabats escoltaven contes* (2009), a partir de contes de Joan Barril.
- *La dona que perdia tots els avions* (2009)
- *Gang Bang (Obert fins a l'hora de l'Àngelus)* (2011)
- *El Principi d'Arquimedes* (2012). Producció: Sala Beckett Obrador Internacional de Dramatúrgia, Grec 2012 Festival de Barcelona i l'Associació Verins Escènics.
- *Fum* (2013), representada a la Sala Petita del Teatre Nacional de Catalunya dins el circle T6
- *Nerium Park* (2013), representada a la Sala Pina Bausch del Mercat de les Flors (Grec 2014).

- *Estripar la terra* (2014), representada a La Seca Espai Brossa.
- *Olvidémonos de ser turistas* (2018), representada a la Sala Beckett
- *Temps Salvatge* (2018), representada a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya

TEMPS SALVATGE

Una tranquil·la urbanització fronterera es disposa a organitzar una celebració que tindrà lloc al pavelló municipal, el qual es troba situat a la sortida de la localitat, a prop d'una zona boscosa per on es comenta que transiten persones estrangeres de manera irregular. Amb l'aparició de diverses pintades amb missatges amenaçadors, s'apoderarà de la població una espiral de por, suposicions i violència que no només trasbalsarà la vida rutinària dels seus habitants, sinó que acabarà pertorbant greument les seves normes de convivència.

Temps viscut, contra el temps salvatge. El temps sempre passa i ens passa per sobre amb l'ombra de la sospita no dita. M'ho expliques?, Per què no m'ho expliques? Són preguntes insistents entre les parelles que surten a les obres de Miró. Saben que no s'ho diuen tot, però sobretot pateixen per no dir-s'ho tot. El silenci compartit és l'expressió més plàcida de l'amor, no només de parella, sinó també familiar i d'amistat. Només podem estar callats amb qui realment sentim i tenim confiança.

La veritat no està feta per agradar, per això tenim tendència a esquivar-la i a muntar-nos cadascú, la seva pel·lícula d'autoenganys i d'excuses.

L'obra demostra que no es pot construir res sòlid sobre una base podrida. Miró es mostra com un dramaturg disposat a tractar en el seu teatre tot allò que li interessa o l'afecta de manera directa i personal. Influid pel pòsit de la seva formació periodística, la realitat immediata, que traspassa a la producció dramàtica, és captada amb una mirada fotogràfica inequívoca.

No s'està tampoc de reconèixer que el component polític del seu teatre, bastit sobre una independència de criteri i no subordinat a cap ideologia específica, se centra en la necessitat de saber, interrogar-se i debatre sobre tot allò que toca a la condició humana sense cotilles de cap mena.

El seu és un teatre més ideològic que polític, on ens podem sentir reconeguts en tots els seus personatges. Tots els personatges del teatre de Miró són profundament ideològics i si el seu teatre es pot considerar polític ho és en sentit poètic